

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Drei Vorlesungen in Rom - Cod. Ettenheim-Münster 196

Lugo, Juan

[S.l.], 1632-1633

Sectio II.

[urn:nbn:de:bsz:31-116360](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-116360)

Catholici, Alexander, Maritili, Richardus, Argentinus, Henricus et alii multi
quos refert et arguit Molina in secundo an. 4. superius dicit. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

De hoc idem contentus ferat iudicium necessario suo e, in fillos,
explicare quod dicitur terminos, quare e, an possit inveniri duo Angeli,
qui specie ad invicem se differant, oportet itaq. scire quid sit differre ipse
aliqua duce quando dicenda sit ipse diversa vel solo numero, et quid rei:
ta tenenda sit ut inuenta differentia duorum, joini, deq. necesse an illa
sit differentia specifica an solam numerica, quod e, oportet differentia
specificam esse illam qua dicitur e, inordinans eo ipso patet cognant, reque
necesse, angelicam multiplicabilitatem, e, illa h. est differentia
specificam h. est coloris multis, item qui dicunt differentiam specificam
esse quod sumit a forma e, numerica e, qua sumit a materia eo ipso debet accu
satos qui cogites et oia materia h. est differentia solo numero, oportet ergo
irig in utrum daturus, quando aliqua duo dicant, differre, ipse vel solo
numero, ut ex hoc facile, joini de tota hac doctrina dicitur.

SECTIO II

Qua e, qualis differentia, ubi vocat specificam e, qua numerica?

Referuntur ipse Septentia.

De hoc idem aliquid in lib. de sua, qua h. tenetur referre mag. et pote. ad
hanc quaestionem e, plures alias Theologicas necessarias, imo ergo aliquid
volunt illam esse differentiam specificam in qua moriunt plura individua
numeros distinctos, illa vero numerica qua connotant vni soli individuo, sed
haec regula subditur h. sit, imo qd differentia propria. Rei qua differt ab aliis ante
creato non sit vni soli Deo e, h. e, plus quam differentia specificam e, generica.
Et h. est differentia qua vocat vni soli e, numerica, sed duo spacia plura et solo
numero differre sicut se per differentiam qua se multi dicat, v. g. vno qua
vno hoc aliquid vocat vni alia vnoque eundem ^{aliquid} in hoc creatore h. e,
vnoque talis albi, sed si dicatur differunt illa ma. vnoque ab alio vnoque
alteroq. albi, e, h. illud creatum h. e, specificum rei materiale, item vbi dicit Petri
in hoc ipso vocat cum alia vnoque eundem Petri in eodem ipso e, differt
vtriusq. ab vnoque eundem, Petri in alio ipso, e, h. illud creatum cone. vbi
dicit Petri in hoc ipso h. e, specificum nec simile.

Alii qui negenter dicitur illa creatura specata, esse specificam, alii vero vti
cavem Petri in hoc ipso differre, specie ab alia vnoque eundem Petri in alio
ipso, e, vnoque huius albi differre, specie a vnoque alteroq. albi, hoc h. ab ipso
fundo se dicit e, vna oium remotione, quomodo e, sit differentia solum numerica
obviam referre se differentiam specificam in vnoque, aut quomodo possit
magis

magis differre in inter se vino burg albi & illis quem differat hoc & illis albus?
 aliqui Petri & Pauli & crucifixi operarum diuersarum esse, & ad ope-
 ratios Petri ueniunt in hoc peccato cum operatio Petri est ad quem
 dicunt omnem uitam sequam & ea des operatio differunt ipse ad operatio,
 Pauli que n̄ hnt hoc peccatum, & per sequens Petri etiam differret nec.
 a Paulo ut magis sint in uicinia diuersarum operarum que deus salu-
 tas om̄s a uicinis Philoſophice magis clarē dicit in Theologia, scilicet e.
 om̄s circumstantiam que diuersam peccati mortalis debere, explicari in
 libro penitentię, inquit ergo, q̄ debet explicari necessario quando fur-
 tum fuit de libro, vel de pallio. nam suggono librum hnt n̄ notabiliter
 aliquantum, s̄ excitate ualorem pallij, & per sequens ipse peccatum iusti
 libri seu uoluntatis furandi librum e. peccatum neciale, etiam in fine,
 moris, & aliuare, & eode. c̄ty uoluntatis furandi similem librum & erit
 peccatum, specificum morale, q̄t quo in abutur nihil dici p̄t. fatendum
 ergo e. q̄d ex aliqua peccata, contra multis inuentionis quatu n̄ sunt peccata
 specifica.

Dices: illud peccatum dicitur de plurib; differentiis numero in
 quib; e. q̄d nec vel differentia necitila, aut secundum erit aliu sextum
 gen̄ q̄ peccatum. Q. Porphyrium episc. de peccabilib; qua et uent ad
 scies in quib; solum uirginitas q̄da e. nec n̄ vero peccata uirginitas,
 nec e. n̄ agit de inuentionis sed de rarib; comib;, & quidem sicut n̄ agit
 de inuentionis nec nec de illis peccatis que licet sint contra multos, uident
 t̄ m̄diter se habere ad intentionem talis uel talis scie, atq; ita scie p̄m̄ta
 n̄ curat de q̄, nec p̄t p̄m̄ta uirginitatis, n̄ sufficit ergo aduian quo-
 m̄ docens de multis in quib; ut sit peccatum specificum, sed sequitur de
 peccatum scie, quia a sit e. peccatum scie, postea explicabimus.

Magis ergo dico dicunt illa differre, que differunt in gradu spec-
 tionis inaequalis, illa uero differre solum numero que hnt equalē spec-
 tionem, ita uident sentire illi qui negant hoc inueniri in indiuiduo, ita eade
 spec- que sint inaequalia in spec- que referunt e. sequunt, quib; in
 lib. 2 de tra c. 1. q. 5. Morale, parte in tract. de opere, ad diuersum sig. 23.
 Teleh; 3 de tra p. 18, ubi opportuna sententia daturat quasi in fac pecculo-
 ram & deing eandem sequunt, n̄ nulli uentiores.

1. 2. Probat inno auctoritate Arty 7 phis. c. 4. ff. 21. q. 10. meagh. c. 15. ff. 26.
 ubi ait in n̄da q̄ris latere aquiruocates, hoc e. sub q̄ris talium inaequalitate
 spec- tionis, sub q̄re n̄ dari, item 3 met. c. 3. ff. 11. ubi ait in indiuiduo eandem
 q̄re n̄ dari q̄re e. posttergri. a. est inaequalia in spec- que dari q̄re q̄re.
 Probat 2do r̄dō: q̄ n̄ inuentionem addit aliquam spec- tionem
 suam etiam, cum ille excessus p̄t ut utem p̄nas eedidit ad p̄nas suam r̄dōr̄am,
 sequit unum indiuiduum e. notabiliter q̄re q̄re, quō ergo dicit illi ut
 differat

Differat ipse ab alio?

Coeterum mihi multo melius e potu potuit dari duo individua inae-
qualia intra eandem speciem in affectione se tra potuit dari duo individua
ipse diversa equalia in affectione. , ima pars e multorum quae referunt sonibus.
in supra egi eam probabilem reputant, eandem tenent Valentia, parte 6
de pnt. 6 puncto, ubi dicit, & Suarez 3 tomo in 3tam partem disp. 50 sect. 8
de pnt. e plures ex receptioib. It. jmo autoritate hinc de re generatis
aialium c. 3 assentis suam affectionem separari ab ipso affectu, & ab ipso rege,
ex affectionibus operantibus affectiones potas colligit per se loquendo, deinde ad the-
oriam S. Thomae cuius multa loca ingerunt (omnib. ubi supra art. 2 ubi dicit ex-
pressa ut sentant, parte 9. 84. ubi dicit ^{certum} e qui n videt hanc ee sententiam S. Tho-
mae, & nulli ex adversariis fatent in hoc puncto S. Thomae extra ipsos Suarez.

Secundo etiam probatur potu ex illo sap. 8. puer erat ingeniosus & stultus cum
sua bonam e cum eom magis bono vixit ex eorum comparationem; ubi in propriis
mentibus, inaequalitas hanc, unde q. affectus hanc potu et ubi eorum ^{mentibus}
dispositum, adicit etiam auctoritas schola Parisiensis, qua ut referunt Comiti;
propositam sententiam erroris sententia rearsura notarunt.

Tertio potu ratio: e imprimis arguere potu ex gradibus intentionis celo-
rum: q. in sententia probabilis auctoritate. eos ee heterogenios eundem in ipis quam sequit
Suarez disp. 40 metaph. sect. j num. 49, & in magis gradus n videt ee ad affectu ead. pnt.
ut necit Suarez ibi num. 29, nec in hac ipia reperit illud pnt. dicitur in n ra-
dit ab oib; potu in pnt. rursus ex visionibus eorum quod in parte dicitur de re
Opem, quae oes se eundem ipis infima, sicut e. de visionibus, quib; hiegl. e hiegl.
beati vident eundem dixerunt differre ipis maior in q. dicit. 29. 11. in hoc se etia
reperit ab oib; & saltem de visionibus horum beatorum nullus e dicit differre
ipse de facto, ut e dicit Salas, tom. in imm. 2ae tract. 2. sect. 3. q. 2. q. 29.
e in eundem e visionem vix beati, afectionem ee, visionem alterius pnt. eundem
re: meritorum e ipis & dicit hiegl. aliqua duo n differre ipis. e in habere afe-
tionem inaequalem. potu illam inaequalita eom visionum n provenire, sicut
ex maiore vel minore intentione, sed aliquando ex maiore, afectione, in pnt.
e in individuali ipis visionis & potu in tractatu de Deo agentes de visione beata.

Denique a priori potu in: q. in individuali hiegl. velis appellatur
accidentis, se se ipis e substantialis per hiegl. predicatum quoditas in e & proprium
hanc individuali, quid ergo dicitur que minus sicut in pnt. quoditas in e pnt.
ficio in eundem, ipa, qualitas hiegl. in pnt. quoditas in e pnt. ut equalitas,
ni etiam in pnt. quoditas in eundem, in individuali, ut ee inaequalitas?

It. hinc vero in utraque sententia adhibetur R. cum nec sub ipis habere
aequivalentes nihil aliud intendit, quam si coiter dicitur pnt. pnt. e diff-
rentibus ipis, q. nihil extra nos; anas explicatio e dicitur in pnt. in Logica
cap. de parte 9. art. j in fine, sed dicitur vero locum ex 3 metaph. ubi dicit in
individuis

mundis erudem per n' dari ping e postis & agere ubi de maiore vel
 minore affectione sed volum munda n' dari aliquam rationem finalem per qua
 debet m' x' rad specifica q' quidem quomodo illigendam ut potia explicabim;
 nunc idem adverte hunc locum debere etiam explicari ab aucterarij, oes e
 fatent, invidiam re sua aliquo addere subfiale rati specifica q' se hat
 per modum in ferentia stractiva, ga t' hoc n' attendit ad r'as inde e appel
 lant simplicem etiam invidiam e indivisibilem in aliquo prij e potia r'is,
 in quo r'asu loquendum etiam e de affectione individuali.

Oportet t' h' p' mo: ga maior vel minor affectus eadem nuntij, in or'one
 ad operatio magis vel minus affectus, sed nullas operatio fieri p' ab e' invidio
 quam vel aequam similit' n' p'ost facere p'oblet aliis invidiam eadem
 p'is & n' e' v'ndicat, e' inaequalis affectionis. 1° mo distinguendo min:
 p' p'oblet aliud individuum propuere, alias imales operatio in p'ce r'edo,
 similes in affectione, individuali nego. 2° mo distinguendo eadem man:
 p' p'oblet e' operatio q' affectus transeat, p' p'oblet e' alias eodem modo nego,
 p' e' v'rum invidium v'g. operari magis velociter, aliud magis tarde, unum
 facile aliud difficile, e' n' de alijs modis qui organunt maiorem affectione.

Sed v'ra. Obvies 2°: si unum individuum p' e' affectus d' ho e' affectu
 bus p'ctud degenerabunt a suis causis. P' h' leg: ga caa n' p' p'oblet e' effectus
 p'fectiorem r'egra e' p'oblet e' r'age inaequalom e' deteriorom; ibunt ergo r'emp'or
 res in deteris e' inaequam p'oblet e' r'eg'iorom recuperabunt.

1° mo ita r'age r'angi v' o'pa indies r'om'io detrimento ab antiqua
 affectione r'eg'iorom, q'nt e' q'nt r'ore n' deteris, e' v' n' x'at ille, e' a m'ora q'nt
 n' immutat dies? actas parentum p'ror auct'it nos r'eg'iorom mod' data:
 ros p'rog'ium v'itiorom. 2° mo q'nt hanc r'acem n' habetiorom in
 e' d'ni a p'riocis, q'nt q'nta r'emp'or p' p'fectiores effectus p'oblet p'oblet e' effectus
 q'nt e' magis affectos quam fuerint illi qui r'ate r'orunt, v'g. q'nt p' p'oblet e' r'eg'iorom
 q'nt affectum calorem e' h' p' p'oblet e' affectum aurum, e' n' de alijs. 3° mo n' e' m'
 e' n' v'niens q'nt aliqua caa p'oblet e' effectum aliquantulum r'eg'iorom
 r'urrentem alia caa q'nt cui ille excessus r'ibuat, q'nt r'at in habitu acqui
 sito, q'nt e' n'iat actum misericordiae quo aliquis vult ex motivo miseri
 cordia da e' mille r'urosos n' e' affectiorem quam sit ille quo vult dari q'
 n' coctera sint paria, e' h' habit' misericordiae r'elict' ab hoc actu r'urrit ad illu
 actum p'fectiorem, n' a m' ex eo q'nt aliquis r'age d'it m'itiam e' l'ec m'ojiam facili
 or e' n' p'oblet e' languat maiorem quam si n' unquam aliquid d'it, e' e' r'eg'iorom
 ille p' p'oblet e' m'it' r'urrit medio habitu e' actum p'fectiorem, n' ergo d'icim'us
 equum v'g. n' d'icim'us affectum p'oblet aliquando r'urrente n'ia q'nt m' d'icim'us p'oblet
 r'at equum paulo p'fectiorem, ga affectio effectus n' debet r'at r'eri infra inaequalis
 caa sed infra de illis simul e' q'nt simul p'oblet e' p'oblet e' e' q'nt n' r'oblet e'
 ab equo p'oblet e' caa p'ra q'nt ex h'ent' r'el' m'elior' r'eg'iorom debet r'urrit
 ad meliorem

ad meliorem formam et regere, quod illum excusum respectum eae 200, qua
obusum in perfectionem n' p' attingere ut eae adagata totam perfectionem
effectus.

Tertio obiit: ga sequens in aequali habitu fieri v.g. p'c' v'v'm p'fectis
credere, ga haberet p'fectionem illam, hoc a. v'v'ch' abrupit n' p' illa. d'z'ens,
refunditur iam in n'iam q' n' in habitum r'p'naalem. Q' hoc cum argum' e' d'
fieri de illis angelico e' humano habenti aequali habitu fieri, nam illud
angelic' in oi' contra p'fectior e' quam human'z, debemus ergo respondere actum
illius p'c' a meliori intellectu dicitur n' e' p'fectior om' q' d' dicitur ad asserunt
aut certitudinem maiorem in vno quam in alio, licet forte quoad cognitiorem
magis dividam e' expressam articulo crediti clarior est in h'ore Theologo v'g:
quem in rebus, e' quoad hanc partem n' e' inconueniens q' refundere. Obiect'
est in nam, ga nihil videtur e' magis merendum, de quo diximus in tractatu
de deo agens de inaequalitate visionum.

Qua vero pars nra sentit q' re: p'it extra duo ordinu' d' dicitur
in p'fectione e' aequalia in p'fectione videt e' extra plures qui stratum rap-
sonant magis quam ex p'fectis probant. P. Vazquez 2 tomo in prim' partem
d' d'z' p' 22 cap. 2 mem' 111 e' j' 2. P. Suarez 2 tomo metaph. disp. 29 lect. 3 num.
16 e' j' 6 qui dicunt quocumq' ipse differens debet etiam e' inaequalia in p'fecti-
one quam doctrinam sequunt' plures receptiores.

Probant ius auctoritate d'z'is q' metaph. cap. 4. qui ait ex duobus
falsis dissimilibus alterum debere e' magis alterum minus falsum, e' j' o' meta-
phis ubi differentias erudentes gens comparat cum p'uide e' habet q' p'comper
altera d' magis p'fecta, alijs in locis supra ductis ubi assent sub g'nc' s'ctere
ex p' voca' o' s' inaequalitatem numerum p'fectionem, vnde obum videt illa
actione vulgare ipse e' sicut numerus quarum in null' alibi in p'nt' aequalis.

Ob' i'ob'at P. Suarez ga duo entia aequalia in p'fectione ag' abstracta
a n' ente, n' e' ergo v'v' h'anc diuersitatem in entia. 3'ro probat P. Vazquez
ga ois entia commensurat' alteri in p'fectione, per suam entitatem, n' ergo enti-
tas e' diuina n' p' e' aequalis alteri, ga q' e' diuina ab altero n' e' cum illo
commensurabile; explicat' p' exemplo duarum quantitatum, p'cutit e. di-
uersae quantitatis debent e' inaequales, ga diuersitas in quantitate, facit inae-
quale, ita diuersitas in substantia, facit inaequale in alio g'nc' scilicet in p'fectione.

Fateor hoc an'ceptionem de inaequalitate p'fectionem vulgare. e' e' con-
ter r'olere organum, n' unquam in mihi estui p'uaere, dico e' formam ut in
ce merito p'p'at illud, quinimo quamuis alia v'v' n' addit'ia, ac ex p'nt'ia,
probabiliorum existimo oppositam partem, quam tenent etiam d' null' quocumq'
supposito n'v' Vazquez v'v' supra, e' h'ic Suarez fateor in p'p'rium hoc solum
e' probabile, nec ipse videt multum fidere ipse, robor.

Probatur 1' fortasse arguis hanc nram sententiam exemplo actus inordinum,
in quibus

in quibus actus diuersarum specierum referuntur aequales, v. g. actus humilitatis
 & actus iustitiae differunt specie, & in quibus negat id actum unius virtutis ex
 vel ex maiorem intentionem, vel ex difficultatem, aut aliam circumstantiam
 adeo crescere in bonitate moralis, ut possit aequari actus alterius virtutis ex specie
 sua magis perfecta. Sed in peccatis & magis manifestum, nam peccatum v. g.
 periuurium ex parte sua grauius quam furtum, & tamen potest esse furtum ad id
 esse ut superet alium periuurium in particulari, hoc in arguitur ut dicitur, quod si
 illam aequationem in actibus moralibus in ratione bonitatis vel malitiae est solum
 penes extensionem, quia furtum v. g. fuit plurimum rerum aut quod duravit multo
 actus diu, amoris &c. qui excessus attendit ab alio modo procedunt in ordine ad finem
 & vocantur, meritum vel demeritum; at vero loquendo de ipsa perfectione ethica
 in unquam actus per se inferioris attingit perfectionem ipsius superioris, sicut optima
 argentum purissimum purissimum non attingit perfectionem aurum si verum sit aurum.

Illud est exemplum relationum diuersarum, quae in probabiliore sententia
 singulari dicuntur perfectionem relativam sibi propriam per qua formaliter & sit
 in alijs, quoniam est formaliter seu specie distincta a perfectionibus aliorum, sicut
 videtur in hisce sententia v. g. in libro 2 de Trinitate, cap. 10, silentia Trinitatis
 cap. 2 & 2 tractu 1, Molina q. 32 art. 2 di. 1. & ex vi. h. repugnat oppositi
 aliqua duo formaliter distincta & quae sunt aequali perfectioni.

Quod habet in 2 tomo metaph. ubi supra regula supranata in libro
 locum in ensibus absolutis & vero in relativis, quia cum hoc habet de unitate
 ex terminis, quos respiciunt perfectionem vero ex sua entitate intrinseca
 & bene illi relationes esse diuersas iude terminorum ad quos tenent & tamen
 esse aequales sua entitatis ratione. Sed ista, quia in relativis non solum
 diuersitas terminorum entitas verum in ordine ad terminum, modo e. d.
 terminum & ethica seu e ipsa ethica rei cum nec distinguuntur in relatione
 et ad e. e. in, ⁱⁿ ad summum sua superior & inferior. Et si per omnes
 ad diuersos terminos & diuersa relationes ^{esse} ethica diuersa per se proprie sunt
 entitates.

Rursus alij relationes diuersas identificant in eadem ethica & uocant
 nec inaequales, quia habet comparationem inter se distinguantur, quia diuersitatem
 tamen cum eadem ethica debent esse omnia aequalia, quia in creatis aliter utingit.
 Sed ista, quia non loquuntur de relatione Patris v. g. prout virtualiter distincta
 ab ethica ubi sic est huiusmodi peculiarem perfectionem in relatione, & ut sic con-
 parationem cum relatione Filij prout distincta est comparatione ab ethica,
 nec est ethica identitas quae in omni nomine loquitur, ut illis proportionibus
 & ergo idem nomen arguitur hoc quod ex relationibus diuersis ad effectus prout
 determinare pro hac sententia.

Sed ista, quia differentia non diuersa affert etiam aliquam
 perfectionem intrinsecam rei in se uel in qua uentur sit, cum ipsa entitate
 licet &

per etiam multiter, et tñ hñ duo similia saltem quoad differentias in
 aequalibus per quas ad invicem differunt, et ut exemplo utamur, magis manifeste
 ab eodem puncto centro ad distantia dua lineae circumferentia. Et hñ
 eadem via ad diversa oia et diversa, sic ergo possit dua differentia specifica
 et distantia a hñ cato et hñ e ad invicem oia commensurales.

Ad 2^{am} quæstionem. Quod eadem commensurari in similitudine ac in
 aequalitate, possit utique aliter duo commensurari in aequalitate, ut videmus per exi-
 tales oia dissimiles et si offerri etiam exemplum de duobus videlicet quibus, qua
 habet et distantes - numerica ratione dissimiles et in aequalibus, cum hi etiam nume-
 rica, et multiter hñ vobis in aequalitate, exemplum vero de duobus querti-
 talibus et ita ita retortur, nam licet duo quantitates sint dissimiles, v.g. caliditas
 caliditas et caliditas ferre supposito si ha quantitates distinxerit, quod ad hoc est
 oia aequalis, quando ergo dicuntur diversitatem in quantitate, facere magis
 vel volunt volum quod quæritur diversitatem in dissimilitudine in quantitate,
 facere magis eadem est etiam ex adducto exemplo, vel volunt in aequalitate
 quantitates facere in aequalitate, hoc verisimile est, nec etiam in aequalitate in sub-
 stantia etiam facit in aequalitate in affectione, fortasse alia arguta poterit excogitari
 nam antem, sed nullum modo in exemplo adducto de duobus videlicet magis
 later dissimilitudo et tñ oia aequalis hñ possit manifeste retortur, hanc itaque sententiam
 quam olim in Philia docuit viduo placuisse solibus P. Francisco de Junica in suo
 lib. de Trinitate, q. 20. ubi 3. subro 2. membro 3. num. 6. ubi hñ solum eam
 approbavit sed libenter etiam amplectitur eandem solibus inveniri apud P.
 Haribal 2. tom. in parte 2. ubi 4. ubi clare facti illius principum magis
 vobis affectionis inter res diversarum specierum esse dictum est fortasse solibus
 a nobis assignatas.

SECTIO III

Examinatur sententia Thomistarum circa regulam diversitatis specificæ

Clavis in hoc puncto contra Thomistarum, qui ut regulam quam in
 amment recurrunt ad maiorem et formam, et dicunt illam esse in vobis differentia
 specificam qua desumitur a forma, illam vero solum in vobis inalem qua desumitur
 a materia, qua sententia et variis eam explicandi modis late agit ultra alia quæ
 dignis, multiter etiam eadem et dicunt in vobis inalem vobis later res per materiam, alij per
 materiam cum quantitate, alij per materiam cum ordine ad eadem quantitate eam,
 alij per materiam cum ordine ad substantiam eam, et ad hoc et ad hoc et ad hoc et ad hoc
 ad quod desumpta materia est tribuit vobis materiam individuatam toti composito.
 Subtiliores et rari, peculiari in vobis inalem vobis later res per materiam, alij per
 materiam cum quantitate, alij per materiam cum ordine ad eadem quantitate eam,
 apud eundem suarum loco citato.

Nunc breviter respicitur hac sententia, quod vel ergo sententia eadem materiam solum
 esse individuatam Petri v. g. et hoc est quod factum, quod individuatam formam